

ADDENDA

NO. 5 - 2019

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

ADDENDA
TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 5 - 2019

INDHOLDSFORTEGNELSE

JOHANNA CARSHALL: UNIKUM I URINRYMDEN	s. 7
INGRID Z. AANESTAD: SPIRETEST - TO SCENER	s. 17
JOHAN ERIKSSON: I MÖRKRET NATTEN	s. 21
BUE LOMME: HAVN	s. 27
FILIP LINDBERG: TIDER TRÄCK 3	s. 31
MARIE HJØRNET NIELSEN: CAROLINE	s. 39
RASMUS BOELSMAND: GRÆDER HARPIKS SOM SMÅ SOLE	s. 51
MARIE SKOUSEN: TRICOLUMA MATSUTAKE	s. 71

Far sa *min dotter, ängel, mitt enfant terrible, till slut kommer du finna den som du vill skända på alla heliga platser*, så jag sökte denne och om jag kunde, skulle jag kunna skriva en roman om varje älskare och de skulle alla och alltid sluta i mig, i mina armar som tog emot dem och hur kunde vi förvänta oss att, jag älskade dem alla.

Jag ärvde min fars temperament och min mors alkoholism, jag var en perfekt sammansmältning, jag var ett klot av brinnande sprit, en undergångscocktail, det var klart att jag skulle gå under, jag exploderade varje helg, det är inte alla som står ut med det. Beroendegenen fanns på båda sidor släkten, det var skrivet i stjärnorna, i mitt chakra, mitt natal chart, att jag skulle bli den starka, den som medvetet går under i dekadensen, det går att läsa i planeternas förhållanden till varandra, i mina journaler, min födelseattest, i mina föräldrars ögon när de pratade om barndomen. Det var skillnaden mellan mig och de andra, att jag var för smart för att gå under men gjorde det i alla fall, strategiskt och målmedvetet och det var inte mycket jag kämpade för i livet, jag hade ingen annan ambition förutom det, att förintna mig själv och alla berättelser på vägen som ledde mig dit.

Min mor och far hanterade sitt alkoholmissbruk på olika sätt, far genom att aldrig börja och mor genom att aldrig sluta, och en gång försökte jag vara den bästa av deras två världar, balansera på linjen som skiljer oss från varandra, leva mellan nykterhetens och alkoholismens avgrund och mingla som en stoiker, men jag drack alltid upp först och skrek högst, det patologiska ruset var mitt klimax, rysningen när spriten nådde magsäcken, jag försökte leva mellan dessa gränser och att älska, men jag domnade bort under tiden, under akten och trots att jag svettades blev jag aldrig riktigt varm, ömheten stängdes av, felkopplades, allt blod rann till centret där tankar grodde som svarta lupiner längs tågrälsen och sinade där finmotoriken och språket vistades, där gammalt gagg och det nya minnet aldrig möttes, det var ingenting som växte där, ingenting som skapades förutom ett stort *VAD FAN* som nådde mina ögon genom älskarnas läppar dagen efter och vi visste att historier och historien upprepar sig, det är så vi minns dem – i återupplevandet.

Det är att inte kontrollera, att släppa taget om allt rimligt och rätt, det patologiska ruset som nod, mitt lod vilket jag navigerar efter. Vissa är bara lugna i sig, jag skriker och brinner, snabbt rasar jag in i ruset och det är sällan jag märker att någon är full av den enkla anledningen att jag alltid är fullare. Fullast, talar högst och mest obegripligt. Jag tror vi ärver även fyllan av våra föräldrar.

Annars är jag alltid bajsnödig och mest förstoppad faktiskt när älskarna ringer och kallar mig baby, de ringer med låga nivåer, halter som dök och försvann rakt in i magman, superhög natten innan med bouillabaisse med musslor och bourbondrinkar i någon av alla små dyra lägenheter som finns därute, dricksen som gick till MDMA, till deras sorgearbete, saknaden efter någon de älskar som lämnat dem och det är tisdag och stjärnklart, de skriver de kan dricka hur mycket som helst så länge de tänker på mig, precis som Joni Mitchell, och jag missförstår deras SMS för jag är ju inte heller direkt nykter längre, för jag har druckit rödvin en hel arbetsdag, ur inget material skapat konst, bara några liter fattigare, några fläckar har tillkommit, några bekännelser i vinfylleheten, i vunna pingismatcher, några fyller kvoten och andra strupen, någon avslöjar inget och en annan sover och jag vet inte vem det är som skriker, om det är jag eller den stora rosa killen, vem av oss som är känslig inför åldern och den natten sover jag på mage. Går hem utelämnad, full och tom, det är alltid något som saknas eller brister, strumpor, personer, huden osv. Älskarna skriver *älskar dig* och de är fulla och höga, högre än jag och orimligt sentimentala på morgonen, på tunnelbanan, på MDMA.

Precis som litterära strömningar och relationer, är det svårt att se hur det verkligen är när jag är mitt i det, i händelsernas epicentrum, i mitten av tiden, i nuet jag tvingas in i men konstant påminns om förut och sedan, samma sak med ålderdomen, den fortgår, det sker successivt, dag för dag tills rynkorna är nya, fler och många, tills de vita hårstråna tar över, tills jag inte längre blir stark fastän jag tränar, jag inser det efteråt, när det är för sent för krämer och att gå tillbaka till den gamla litteraturen för allt förvandlas långsamt och förfaller snabbt, det är två motsatta och motstridiga krafter som nöter och växer oavsett vad jag försöker göra åt det.

Så blir jag full och skiter i allt och bakis igen och ingenting förändras. Valet att gå under är alltid mitt eget och jag bryr mig inte tillräckligt mycket om något eller någon för att förändra det. Ingenting förändras någonsin, och det gör ingenting. Det är så här det ska vara. Att vänja sig vid tanken på alkoholdemens, att det borde finnas en tredje förälder, att finna vänner med psykiska problem som lämnar en. Ljuga utförligt om sina drömmar. Jag har inte alltid älskat vansinnigt och kommer inte alltid göra det heller. Istället ska jag sjunga i andliga rum, på heliga platser där min röst slukas av mikrofonen även om min närvaro känns i salen. De som lyssnar ska se på mig med medlidande och le, någon äta satsuma och fylla salongen med doften av citrus och stearin, jästa äpplen, där orangea löv penetreras av höstsol och bakom mig glittrar säkert havet även om jag inte ser det.

När jag ska sova så pratar jag med älskarna i telefonen igen, i år vill jag uppleva polarsken och de också, jag säger att om vi hinner upp dit innan snön lägger sig så blir effekten dubbel, både himlen kommer lysa upp i färger och sjöar kommer reflektera detta, jag säger att allt vackert kommer till dem som väntar även om jag vet att det inte är sant, jag säger att snön kanske är så blank att ljuset återspeglas i den i alla fall, om vi skulle anlända under årets sista månader, vi säger vi vill resa men vi har sagt det förut och jag vill boka något nu, för jag vet att sådana planer alltid försvinner och om några år kanske jag kommer säga: nej, jag har inte sett norrsken ännu, men en gång var jag på väg.

Och när vi lagt på, ligger jag fortfarande i sängen och fortsätter kolla på resor till Lofoten och Tokyo, jag drömmer om havet och himlen, om polarsken och städer som skapar sitt eget ljus, ljuset som alstrar färg, absorberar mörker och spottar ut det över oss, vi är så små och så beroende, vi är drömmare utan gränser för våra drömmar förutom att förverkliga dem, att leva drömmen är inte möjligt, gränsen går alltid vid verkligheten som kan te sig drömlig, men skillnaden är att verkligheten alltid kommer med konsekvenser, det ingår i dess premisser, till skillnad från drömmen, där vi kan resa fritt genom medvetandet, befinna oss på olika platser helt skilda från varandra och utan färdsträckan verkligheten kräver, det som föraktas inom romanerna, vi behöver inte ta hänsyn där, till möjligheter och bokstaven vi sätter framför ordet när de inte längre finns, hur vi förvandlar det. Vår existens rör sig i mellanrummet där, vår fantasi och vår verklighet, precis där finns vi, utan att veta om det eller ens reflektera över det.

Jag finner tiden att skriva mellan mina öl och min far - jag drömmer att älskarna föder barn jag vägrar kalla mina, och några nätter senare hur jag springer från dem på bröllopsdagen. I min vita klänning är det jag frågar min far, hur mycket bröllopet kostade, hur mycket jag förlorar på att springa – och väljer ändå att göra det.

Jag har gett upp tanken på platsen där jag ska känna mig alldeles hemma, att den inte kommer hittas, kanske inte ens existerar, jag tänker på inuiternas talesätt, att om en man inte vill hittas, så finner en honom inte och att en måste acceptera det och att den mannen jag söker är en plats, inte en person, inte en älskare med vackra ögon och driv mot samma avgrund. Jag undrar om platsen egentligen ska existera inuti mig själv men inte ens dit hittar jag, jag har anatomiska kartor, men jag är varken orienterare eller biolog, jag förstår inte hur allt hänger ihop, jag kan se kopplingarna bildligt, men om jag skadar mig vet jag inte var skadan sitter, jag har teorier, men i praktiken är jag helt vilse, och jag snusar så mycket att jag blöder i munnen, jag är gräsrökarrörelsen inuti huvudet som aldrig kan formuleras för tankarna redan är någon annanstans, språket är för långsamt, jag är pirringarna i kroppen, jag är svedan i ryggen, jag är känslan, ångesten som säger åt kroppen att röra på sig, förflytta sig men aldrig gör det, jag är längtan som tappar kopplingarna under tiden, under huden, i relationen nerv och rörelse, signal och muskel, jag är felkopplingen, det omöjliga, icke-rörelsen sprungen ur en vilja att röra sig, jag vill att någon ska fråga om jag behöver hjälp, så jag kan svara nej, jag klarar mig själv och återkommer gör bilden av mig som en sjuårig pojke i bläckfiskdräkt.

Ruth har eit lite sår ved munnen. Ho stikk handa i lomma og hentar fram to sølvfarga øyreringar. Ho trær dei gjennom hola i øyreflip-pane og snur seg mot eit butikkvindaug for å sjekka. Ho snur seg mot meg.

Er eg fin no? seier ho.

Eg nikkar og blunkar litt med begge auga.

Er eg fin? seier eg.

Ruth dultar hofta mi med handa.

Du aner ikkje, seier ho.

Ein trikk tutar og passerer oss. Passasjerhovuda lent inntil ruta, dei fyk forbi. Låge tre står planta langs trikkeskinnene, dei har plast-dekke ned mot røtene, ser litt skjøre ut. Eg opnar glidelåsen i den tjukke jumperen. Det er varmt i lufta, eller kanskje kjennest det berre slik ut.

Har du mista nokon? seier eg.

Ruth let blikket skli opp eitt av høghusa over gata.

Ja, seier ho. Har ikkje du?

Sollyset treffer det blå i auga hennar når ho vender hovudet mot meg.

Eg nikkar.

Men er dei levande? seier eg.

Ho nikkar litt.

Dei fleste, seier ho.

Munnsåret har storkna i ei lita skorpe på den eine sida av overleppa hennar.

Kven ikkje?

Vinden pressar seg gjennom dei smale glipene mellom høghu-

sa, me går inn i ein kjøleg luftstraum, ut av han.

Eg trur, seier ho og flyttar skulderveska frå den eine skuldra til den andre.

Eg trur, seier ho og stoppar litt opp, løftar foten så skosolen vender opp, ho pirkar ut ein stein frå gummimønsteret.

Ein ny trikk susar forbi oss. Det heng ein blank drope frå nasetippen til Ruth, eg plukkar dropen med fingeren.

Eg trur at måten me går gjennom denne stygge gata på er like verkeleg som døden.

Eg synest ikkje det er berre stygt her, seier eg.

Ruth står i kjøkkenvindaugget og bles på origamifuglen som heng ned frå karmen i ein sytråd, han snurrar rundt seg sjølv, snurrar andre vegen når utpusten hennar tek slutt. Ho spør om ho kan få sjå eit bilete av meg då eg var lita. Eg ventar litt med å svara.

Vil du ikkje? seier ho.

Det ligg eit førsteklassebilete i pengetaska mi, eg finn det mellom sertifikatet og reiseforsikringskortet. Eg er kledd i ein gul genser på biletet, skuldrene er smale og rette. Eg gir det til Ruth.

Du ser tøff ut, seier ho, stryk over det vesle portrettet med tommelfingen.

Ho viser meg biletet.

Sjå, seier ho.

Bak jenta er det ein blå skjerm. Bak skjermen kanskje ei svart tavle. Bak biletet er den lyse handflata til Ruth. Ho vrir litt på handa så biletet får meir av dagslyset på seg.

Sjå på andletet hennar, seier eg. Det er rundt som ein måne.

Ruth pressar leppene litt saman, ho gir biletet tilbake til meg.

Kvifor har du det i pengetaska? seier ho.

Eg held biletet mellom tommel og peikefinger. Ruth lener seg mot radiatoren, vindaugskarmen, ho pustar ut.

Då eg var lita likte eg ikkje å vera aleine, seier eg. På rommet mitt var det teppe på golvet, lyst vegg-til-vegg-teppe. Det var ei jente som heitte Helene som eg var med nesten heile tida. Ho hadde ikkje eige rom, så me brukte å vera hos meg. Me trengte ikkje koma og sitja ved bordet når det var middag, mor kom med ein stor tallerken mat til oss og to gaflar. Eg hugsar at me låg på golvet og åt, og så fortsette me med det me heldt på med. Me hadde ei øskje med

hemmelege ting som me gøymte i klesskapet mitt. Det var allslags, blonder og ballongar, silkeband som me tok frå handarbeidsrommet, utklypp frå aviser og blad, eg huskar best biletet av ei kvinne som låg på ei seng med heilt blankt laken og masturberte, det må ha vore frå eit pornoblad. Og slike små sjokoladar pakka i sølvpapir, raude eller blå, me bytta på å kjøpa dei, det måtte alltid vera minst to i øskja. Kvar gong me møttest på rommet mitt sette me øskja mellom oss på golvet og løfta ut alt som var oppi. Me la gjenstandane fint på rekke, sorterte etter kva som høyrte saman. Kanskje hadde ein av oss med seg noko nytt til samlinga. Eg trur det låg ei lita notisblokk der også, ei lita gul av den typen som finst å kjøpa overalt, der skreiv me ned kva med hadde. Ein gong kom Helene med ei stor avbitartang ho hadde teke frå verktøykassa til foreldra, me måtte plassera henne diagonalt i øskja for å få plass. Eg opna aldri øskja viss ikkje Helene var der.

liljor vissnar i ett kärl
av formpressat svart glas
spricker från insidan
när jag lämnar

en klyvning av kristallstrukturen
går mycket långsamt
varma, liljedoftande tryckvågor
av mörker utsprider

*

rekylen från skenet
slår mig enkelt till marken som om mörkret
kunde röra
sig i mig

amorft skugglandskap
efter klyvningen osluten sorg

begränsad sikt, måttlig till omåttlig translucens

*

jag uthärdar denna plats
 platsen med mig
 uthärdas sår nattblommor
 ur skärvor av kristall

superpositionsblickar sveper minnesfälten
oundvikligt skensamlade i orden

när allt ljus parasiterar
på språket det glimmande
i mörkret i dikten

*

prismor bryter mörkret fasetterna i blicken
separerar svart ljus från klangfärgerna i natten

frånstötning och samlande strålbehandling
när fingrar fingrar bläddrar i smärtan

*

det svarta svarta uteslutet
hänlämnat eftertiden
i mörkret natten

en säregen fysik
formpressar ett fång av sken inifrån och ut
till en ny kristallin struktur
doftminnen av sorg utpustar

*

samlat blomster i ett kärl
vilar invid hjärtat (nytt)

mot en fortsättning

Man ligger i sengen. Den ene arm hænger ud over sengekanten. Adspredt og fremlagt for værelsets hvide vægge. Dynebetrækket har mange farver. Hvidt og plettet. Et vandfad står på gulvet og er rundt. Man rører ved vandet, fingrene bevæger sig i cirkler mod overfladen.

Man rejser sig og tager tøjet op fra gulvet. Klokken er hvad, og man er hvad. Man trækker aluminiumspersiennerne fra. Værelset er lyst. Man har en våd hånd. Vinduet åbner man. Duften af udenfor kvæler duften af indenfor. Når man står ved vinduet kommer angsten. Man ved, at ting findes, at livet samler sig i modne vindrueklaser klar til høst.

Mennesker, interaktioner, samtaler og sandheder er alle druerne på angstens vinstok. Man ser sig selv. Kroppen og de små stive brysthår. Hudfolderne omkring hofteskålen er blevet glattet ud. Kroppen ændres når den bryder sine vaner, når man rejser sig. Hovedet sidder øverst på mennesket. Man ser altid ned på kroppen. Man holder øje med mutationen. Man er konstant bevidst om helhedsbilledet, men man ved ikke hvorfor.

Man står ved vinduet og er hvad. Kigger gentagne gange på kroppen og tegltagene udenfor. Kroppen er en krop under tegltagernes himmel. Det ved man.

Fra vinduet ser man gaden. Fra gaden ser man havnen. På havnen er man hvad.

Vejret er sol og frost.

Vejret er skyer nu. Lange brede hvide blålige sætvisse
puder henover tegltagene tegltagene røde brune sorte
glaserede hvide gullige gule skorper.

Mennesker går. Man går.

Løber sidder bliver.

Gennem byen ud af byen.

Man er på havnen.

Mågerne.

Muslingskallerne som mågerne har revet løs fra
betondækket ligger på asfalten.

Muslingskallerne knaser under fødderne, splintres i mange dele,
idet man træder på dem.

Frosten knaser under fødderne.

Frosten er også muslingskallerne.

Langs havnebassinet ser man ikke andet end støv og grå bakker af
grus.

Og muslingeskallerne.

Og mågerne.

Og frosten.

Mågerne ved havnen sover ikke.

Mågerne er hvad.

Mågerne flyder rundt på vandet.

Vandet stiger.

Man kan se det.

Vandet bevæger sig op mod kanten af betondækket.

Små tavse bølger.

Man træder på muslingeskallerne.

Mågerne bevæger sig ude i havnen.

En færge sejler ind i havnebassinet.

Der er mennesker og biler på færgen.

Diesel og plastik, servietter, gafler, knive, tallerkener,
toiletpapir, cigaretter, slikposer, chokoladebarer på
færgen.

Der er luft omkring færgen.

Færgen har et navn. Man ser det, der står med blå bogstaver
på begge sider af stævnen. Man har hænderne i lommerne,
muslingskallerne under skoene, mågerne ude på vandet i havnen.
Fødderne er kolde. Man spænder i læggen. Musklerne trækker sig
sammen. Man er en sammentrækning. Man arbejder konstant for at
holde sig selv i live, holde sig selv varm. Musklerne har navne.

Og gaden. Brosten og smalle passager.

Trappen.

Trappen er slidt. Afskallet maling i tifold lag.

Man tager skoene af ude i gangen. Man trækker muslingskallerne
ud af sålen og lægger dem i vindueskarmen, inde i soveværelset.
Skallernes indersider vender man opad, glatte og marmorerede.

eftersom bänkarna utanför ingångarna är lediga

är det lektion jag vaknar och går till jobbet

dagens första timme det att försvinna i tydlighet

Ett korttidsvikariat som säljare på avdelningen "Övrigt",

mun

munnar

dreglar läten munnandes

rinner munnen dreglat läte låter

munnen rinner jag torkar honom om munnen låter läten

dreglas **alla våningar efter ett schema** läte

gurglat ord

fekalier minner

minner gurglat ord sektionen som ligger precis innan kassorna. **eleverna**

skjuter

isär borden

öga

ögats ryckningar

rycker jag lyfter hans huvud med handen minner huvudet

läten låter dreglat om munnen jag torkar honom om munnen

rinner **han ritar en rektangel med öron ögon**

mun rinner jag stödjer hans huvud med handen minner

upprepat minner handen huvudet rycker ögat sluts jag håller

hans huvud med handen **drar suddet över linjerna**

torkar honom om munnen låter läten låter munnen ögat

rycker jag Kvällarna innan mitt första arbetspass förhörde en vän mig på varukatalogen:

namn på kablar, batterier, stödjer hans huvud minner handen larmsystem,
jag sitter stilla låter låten jag sänker hans huvud med handen
låter låten dreglas väskor, hörlurar, **arean blöder ut i en
annan area** väderstationer, ficklampor, fekalier kolsyremaskiner.
minner mun
rinner pappret
rinner om dagarna När de anställda kom in eller lämnade varuhuset blev de
visiterade av en ordningsvakt. Om någon vägrade att visa upp innehållet **dagarna** i sin
väska eller inte hade kvitto för de ägodelar som liknade företagets produkter rapporterades
det direkt till cheferna. rinner tider träck genom dagarna minner om dagarna
rinner över handen En kväll ville inte en anställd öppna sin handväska **jag slutar
och går hem från jobbet längs vägen** av privata skäl. Hela personalstyrkan
vände henne ryggen utan ett ord, vare sig till henne eller till varandra. **under träden
vajande jag väntar på bussen på förskjutningen som upprepat
öppnar orden jag väntar på bussen samtidigt solen** När det inte
fanns någonting att göra måste de anställda se upptagna ut. **och sedan** Damma hyllor,
ibland i timmar. **regnet över den här platsen** Kostymskorna mot den gråa
heltäckningsmattan. Den stigande smärtan i knäna. **och sedan lukten över den
här platsen och** Under min tid blev jag bara bekant med en kollega. Han måste varit
närmare trettio, ungefär i min ålder nu. Han hatade stället. Han hade jobbat där sedan han
tog studenten: ett sommarvikariat på vitvaruavdelningen som ledde till en fast anställning.
sedan ropen över den här platsen På honom lät det som om den sommaren
varit fjolårets, trots att det måste ha gått snart ett decennium. **och sedan mörkret
över den här platsen basketbollen mot asfalten
genom luften** längs trafikleden under träden vajande
jag väntar på bussen på **ett barn backar in i ett
annat barn som står tre fyra meter bakom**

det backande barnet Jag påpekade det, att det ändå måste vara ett tag sen han gick ut gymnasiet. ordens återvändande som urholkar ordens kraft samtidigt som de förstärker motiven det att Han vände sig om och gick därifrån. återigen uttala orden jag väntar på bussen på förskjutningen med upprepningen i ryggen tittar bort mot dungen samtidigt solen Ignorerade mig resten av månaden.

det är en lek med många regler och sedan regnet över den här platsen och sedan lukten över **och det var meningen att linjerna skulle skilja sig ifrån varandra** En morgon kom han fram och sa att han fått en

anställning på en bilhall i Linköping. den här platsen och sedan ropen över den här platsen och sedan mörkret över den här platsen längs trafikleden under träden vajande **vi går mellan träden**

i en ring av träd jag väntar på bussen på en väg ut ur dagarna pågår genom dagarna medan nuet fortsätter och är Han var som i chock. Förstod det inte själv. eller det att försvinna i tydlighet jag kommer hem och äter och går och lägger mig På lunchrasten gick jag till ICA Maxi och köpte en flaska Pommac, byggde ett prispodium av lastpallar på lagret och ringde dit honom över interntelefonen. jag sover medan löven mittibland löven skiftar rött gult grönt pixlade fält avtecknat längs låghuset längs parkeringen med samma skärpa nästan Han förstod först ingenting. eller det att försvinna i tydlighet jag kommer hem och äter och går och lägger mig Jag minns lugnet under den första halvtimmen. **han pratar om klasskamp** (drömt: roterande rektanglar regn) Det fanns tydliga rutiner för öppningen

av butiken: vad man skulle göra och hur. (drömt: repade kanter handen)

han pratar om en medeltida turnering

där eleverna När rutinen var avklarad infann sig en lågintensiv stress.

hugger huvudet av varandra (drömt: *res dig*)

Det var ofta fler säljare än kunder. (drömt: öga ögats ryckningar rycker

Varuavdelningarna nådde sällan målen och företaget gjorde miljonförluster på varuhuset

varje månad. **det är väldigt varmt** i orden utan orden

låten korrigerar handen jag vrider hans huvud med handen

minner huvudet minner handen torkas jag torkar honom om

munnen sänker hans huvud med handen torkas låter låten

dreglas) **han går till en plats där det finns**

kallt vatten jag vaknar om dagarna dagarna pågår

runtom med språket som smakar av föremålets repade kanter

handen **han vägrar dricka ur handen** som sveper

över orden blanka ytor korridorer glömska jag Lösningen var att få

kunderna att konsumera en rad kompletterande försäkringar. Varorna var endast lockbeten.

Varje kund skulle i genomsnitt ha med sig tre varor ut ur varuhuset, exklusive försäkringar.

går och väntar på en väg ut ur dagarna genom dagarna går

genom dagarna på förskjutningen Det händer att jag drömmer om den

gråa heltäckningsmattan. jag uttalar Och om kostymskorna. orden nästan

Och om de röda pikétröjorna. och om dagarna driver dy och dagarna

driven dy och genom dungen i sned störtning snö Och om

säljstationerna. under den orörliga solen **vi äter mittemot**

varandra jag går och väntar mellan dagarna uttalar Och

om lagret. orden Och om omklädningsrummet nästan ett blödande Och

om kontoret över Och om ordningsvakten. linjerna Och om personalingången.

tisdag töms på måndag Och om parkeringen. **och så**

vidare en area **utan avbrott** som flyter ut i en annan area Och om busshållplatsen. som flyter ut i en annan area som **tröttheten i tanken sprider sig i tanken** blöder över tungan i flera samtida **fokusera på en smula**

och de andra

blir suddiga
riktningar

jag sitter kvar och väntar på honom
ingenting **som vägrar dricka ur handen** liknar
mer dagarna
än **han som gått till en annan plats där det**
finns kallt vatten

om två månader har två månader gått
dagarna

den tjugosjuåriga mannen blir den
tjugoåttåriga mannen

det är hösttermin
dagens första timme dagarna
alla våningar efter ett nytt schema
det
det att försvinna i tydlighet
betyder han byts
mot en annan han
han med tolv tretton äpplen i väskan

Alt, hvad jeg rører ved, visner, tænkte Caroline og trak ud i sin underlæbe som for at tjekke om den sygdom, hun mente, hun havde, kunne ses på tandkødet, men tandkødet var fast og så glinsende og lyserødt ud, ja det så nærmest ungt ud, ungt, friskt tandkød. Jeg er jo sådan set stadig ung, tænkte Caroline godt tilfreds med, at ælden endnu ikke kunne spores på hendes krop.

Spejlet, hun stod og betragtede sig selv i, hang på ydersiden af en skabslåge, som hun åbnede, på udkig efter noget tandtråd. Skabet var tomt udover en spraydåse med barberskum som hendes mand plejede at bruge. Lugten gav hende kvalme. Hun lignede sig selv, det var der ingen tvivl om, under søvnen havde hun hverken pådraget sig poser under øjnene eller sovemærker på kinderne, men det var heller ikke udhvilet, hun følte sig, tværtimod havde den drømmeløse, tunge søvn trukket hende ned i en tilstand, hun ikke kunne genkende. Det var ikke den sædvanlige morgenlede eller forelskelsesfeberens milde ubehag, hun følte, det var noget andet, noget, der gjorde hende trist til mode, noget, der var så umådeligt, at hun vidste, det måtte betyde, at hun i nattens løb var tippet over i en ny fase med en ny tilstand, et nyt humør, en ny farve, som hun først skulle til at lære at kende. Hun orkede det ikke. Hun kravlede ned under dynen, der stadig var kropsvarm og lukkede øjnene. Hvad var det Caroline følte på denne duggede efterårsmorgen? Hun mærkede efter, hvad var det for et ord, hun ledte efter, jo, der var det, ordet, der beskrev den nye fases følelse: mæthed. For første gang i lang tid følte hun sig mæt. Gnisten var væk. Hun var træt.

I lang tid, flere uger, havde Caroline befundet sig i en fase, der bedst kunne sammenlignes med forelskelsens tilstand, men med den

væsentlige forskel, at hun ikke var forelsket i nogen bestemt. Hun kunne bare ikke få nok af livet. Når hun havde mødt en mand, hun kunne lide, var det ikke nok for hende at snakke med ham, hun ville mærke ham på indersiden, smage ham. Det skete ikke så tit, at hun faldt i snak med nogen, men selv på afstand kunne hun mærke den sitrende fornemmelse i kroppen som kun fremmede hænder kan frembringe. Det havde også været i den fase, at hun pludselig var begyndt at elske champagne og belgisk chokolade på en overdrevet og nærmest besættelsesagtig måde, og det kunne efterhånden ses på hendes blussende, fyldige kinder, hendes bløde mave og hendes høje latter, når alkoholen steg hende til hovedet.

Men sådan havde det ikke altid været. Den længste fase i Carolines voksne liv var hendes ægteskab, der havde varet i tretten år. Hendes følelsesliv havde aldrig været så stabilt, så gråt som i den periode, en periode, der havde præcis samme længde som en barndom. I alle årene havde hun levet med sin mand og været tilfreds, ikke lykkelig, ikke ulykkelig, livet havde været udholdeligt; en lind, smagløs kost, der gled ned, men så, om morgenen på den trettende årsdag for brylluppet, vågnede hun af en fantastisk drøm. I drømmen lå hun i en seng omgivet af maskerede mænd, der havde det som deres eneste opgave at tilfredsstille hende, deres hænder, munde, pikke, overalt på hendes krop, det var som om de forsøgte at massere alle hæmninger ud af hende, som om hun var midtpunktet for en ceremoni, der skulle bringe hende i ekstase, så hun kunne åbne sig og det guddommelige indtage hendes krop. Hun vågnede ved siden af sin sovende mand med kroppen dirrende af begær. Et fingerstrejf var alt der skulle til, og

orgasmen gennemrystede hende. Efter den morgen var det som om, hun fik øje på verden igen, som om hun var blevet rask efter lang tids sygdom, som om kroppen var blevet yngre, så ung, at skridtet klædede af ulmende, retningsløse ophidselse, en forårskådhed, selvom det var sensommer.

Lige indtil denne morgen - hvor tanken om mænd var kvalmende, som chokolade kunne være det - havde hun ville have det hele, også selvom hun ikke havde råd. Sådan var det ikke dengang, hun rent faktisk havde råd til champagne og belgisk chokolade, dengang sparede hun op og var tilfreds med sin mands distraete kærtegn, men efter opsparingen var sluppet op, skete det alt for sjældent, og nu drak hun for det meste billig rødvin og spiste mælkechokolade, der klæbede til ganen.

Om man kan fortryde noget, der har gjort én lykkelig? Hun vidste snart ikke. Hun følte, at den rus hun havde levet højt på var fordampet. Hun stod ud af sengen, slyngede morgenkåben omkring sig, gik hen til bordet og tog en af de figner, hun dagen før havde plukket fra træet, som hun havde parkeret campingvognen under. Var det frygten for, at hendes krop ville visne, der havde fået hende til at forlade sin mand? Hun åbnede frugten, de lyserøde frugtkødstrevler lignede lidt brystvæv. Mænd vil have faste bryster, altid faste bryster, selvom de så sidder på en skindød, tænkte hun og tog en bid.

Gårsdagen føltes som en evighed siden. Hun havde stået foran spejlet og holdt en rød, gulvlang kjole op foran sig. Det her er mit nye jeg, havde hun tænkt. Kjolens syntetiske, skinnende stof fik den til at se dyrere ud end den var. Før i tiden købte hun

tøj som andre køber toiletpapir, altid de samme mærker, farver og modeller, hvide eller sorte, løse skjorter og grå nederdele. Hun gad ikke engang prøve tøjet, før hun købte det, men med kjolen var det anderledes. Det var den billigste og mest opsigtsvækkende kjole, hun nogensinde havde ejet. Kjolen lugtede af kælder og surt af gammel cigaretrøg, men også sødligt af en anden kvindes parfume. Det var ikke en kjole, man ville sige, gjorde noget godt for hendes figur, den strammede hen over maven, så hudfolderne bølgede og afslørede alt for meget af hendes vældige krop. Kjolen hjalp simpelthen ikke på det faktum, at der var alt, alt for meget af hende, men det tænkte Caroline ikke over, for hvem skulle dog kunne få nok af en kvinde med lyst?

Jeg er jo bare et menneske, tænkte Caroline, imens hun smurte sine læber med en rød læbestift, den her længsel er menneskelig, og man kan ikke få et menneske til at holde op med at være menneske, ligesom man ikke kan få en kylling til at holde op med at være kylling. Det er jo i virkeligheden såre simpelt.

Du ved bedre end det her
- hans stemme -
jeg kender dig
jeg ved, at det her ikke er dig
vågn dog op

Hun skar en grimasse, forsøgte at presse hans stemme ud gennem ørerne ved at holde sig for næsen og puste kinderne op. Hun kunne ikke selv se, at hun var sminket som en klovn - hvorfor var der ingen der fortalte hende, at hun lignede en klovn? Hvorfor fattede

hun ikke, at hun ikke kunne gå rundt og ligne en klovn, at hun var latterlig -

se der går kvinden der kaster sig i armene på en mand, der ikke vil have hende, og hvad med ham derhjemme, sidder han monstro stadig og venter?

Se der går kvinden som længes efter den forkerte, hvad er det for et drama, hun har spundet om sig selv, denne sorte enke, der aldrig er tilfreds, hvad er det hun søger?

Hvem vil du være i dag, kølig og sort eller glødende og rød? Byen er anrettet for dig, mændene sidder i baren og venter. Denne urolige krop der vil elskes, elskes, før den forfalder, før mændene vender sig bort, sorte enke, hvad stiller vi op?

Caroline smed figenskallen fra sig og satte sig tungt ned på sengen. Hun var mæt, og samtidig følte hun sig tom. Hun indså, at hun havde gjort sig selv indholdsløs, for at gøre plads til forestillingerne om, hvem hun kunne blive sammen med de mænd, hun havde udset sig. Det var først, da det var for sent, at hun havde forstået, at meningen med livet ikke blot var at tøjle sit begær, men sit hjerte, sin sult, sin krop, sin stemme, hele sin væren i verden. Det var først nu, at hun havde indset, at det tøjleløse kun er for børn, unge, ugifte kvinder og mænd i alle aldre, ikke en moden kvinde som hende, hvem var hun som troede, at hun kunne begæres? Hun fik lyst til at krybe tilbage i sengen.

Selvom hun var stukket af fra ham, var hun ikke sluppet af med ham. Han var ikke kun i campingvognen som minder og lugt,

han var indeni, hans stemme, hans spyt og sæd. Dér på den stol havde hans hvide, svedige undertrøje ligget, dér havde han stået i bar overkrop og barberet sig, ikke længere væk end hun kunne røre ved ham, hvis hun rakte hånden frem. Var det sådan hun ville leve, omgivet af hans rester? Når hun kiggede på ham, så hun hans hundredeår gamle far i de trætte øjne, i den måde, han var begyndt at falde sammen i overkroppen på. Det var meningen, at de skulle ældes sammen, nu sad hun her i den stinkende campingvogn, alene og selvmedlidende.

Der var sket så svimlende meget på så ufattelig kort tid. Det er underligt, hvordan orden kan forandre sig til kaos på et øjeblik, men jeg var forberedt, jeg vidste, at der ville ske noget, at det ikke kunne fortsætte, tænkte Caroline. Det var mødet med en mand, der fik tingene til at skride, gud, hvor havde hun nydt at se tingene skride, hvordan hun havde stået midt i orkanens øje og set til, imens alt omkring hende forandrede sig, eller det vil sige, at det selvfølgelig var hende selv, der havde været den drivende kraft, det vil sige orkanen, det var hende alene, der bar skylden. Caroline havde mødt en mand, og desværre for Caroline var hun lykkeligt gift. Desværre for Caroline mødte hun en mand, hun længtes efter at smage.

Der var noget barnligt over Caroline, den måde hun med vilje ikke forsøgte at lægge bånd på sig selv, fik hende til at minde om det lille barn, der endnu ikke har lært at acceptere, at man ikke kan få alt, man peger på. Hele sit voksne liv havde Caroline haft en følelse af, at hun havde mere lyst end sin mand, at hun måtte undertrykke sit begær som hun undertrykte sin sult for ikke at

komme til at spise for meget og blive fed, ligesom hun dæmpede sin latter og aldrig hævede stemmen, ligesom hun aldrig havde været det barn, der højlydt tiltvang sig de voksnes opmærksomhed.

Hun var kørt væk med campingvognen efter et voldsomt skænderi med sin mand. Han vidste ikke, hvor hun var kørt hen, hvordan skulle han også vide det, i denne endeløse by ville der gå mange dage, før han ville finde den parkeringsplads, hun havde parkeret på, hvis han altså overhovedet ledte efter hende. I den første tid efter bruddet havde den anden mand fyldt så meget i hendes tanker, at hun kunne abstrahere fra alt andet, men nu efter rusen havde lagt sig

- var det fordi hun savnede ham, at hun havde lyst til at græde, hun var ikke sikker. Der var ikke noget elektricitet i campingvognen, så det eneste hun opbevarede i køleskabet var rødvinen. Hun skænkede sig et glas.

Hvad mon hun tænkte på den aften, hun satte sig i baren og bestilte en drink? At de hvide blomster, der hang i glas fra loftet, så levende ud? Hun forsøgte at komme i tanke om det. Hun havde sikkert overvejet, hvor besværligt det måtte være at vande dem, hvis det altså ikke var synsbedrag og de alle var kunstige. Han sad bagerst i lokalet og røg, den måde han sugede af cigareten - det var tydeligt, at han selv godt vidste, at cigareten fuldendte hans kølige, lidt barske look som uden tvivl også var hans scoreattitude. Hans intenst stirrende blik fortalte hende, at han havde set hende, før hun fik øje på ham. Han vinkede hende hen til sit bord, eller han vinkede ikke, det behøvede han ikke, han nikkede med hovedet og signalerede med øjnene, at den ledige stol var til hende. Hun

var fanget ind, mere skulle der ikke til. De snakkede lidt, han var kok, hun var gift, det var sådan hun præsenterede sig selv, da han spurgte, hvad hun lavede, ”jeg er gift,” sagde hun. Det fik ham til at le. Han lagde en hånd på hendes lår, hun sukkede og kvaste myntebladene med sugerøret i bunden af sit tomme glas, hun sad nærmest og hakkede sugerøret ned i glasset, så isterningerne klirrede. Han så det og bestilte en ny til hende.

Anden gang de mødtes var hjemme hos ham, han blev ved med at hælde rødvin i hendes glas, og hun drak det begærligt, som om han var selve vinens kilde. Han fortalte hende om vinen, hvordan den smagte, og hun tænkte, at han ligeså godt kunne have forklaret om farverne for en blind. Hun kunne ikke smage det samme som ham, for hende smagte vinen af vin, og af en bismag af hør, han påstod, at vinen smagte af enebær og ribs, og selvom hun havde lyst til at sige; så har du aldrig smagt ribs, så gjorde hun det ikke, for hun kunne lide at lytte til ham, han talte og talte, hun fokuserede på hans hænder, fingrene hun senere ville slikke på. Kokke er gode elskere, tænkte hun, de går op i detaljerne, har fingersnilde. Udover hans hænder, var det mest hans hjerne, der fascinerede hende. Hun forstod, at han gerne ville fremstå intellektuel, og hun påtog sig derfor rollen som den lattermilde, lidt blåøjede, rundkindede kvinde, så han rigtig kunne kloge sig uden at skulle bekymre sig om, hvorvidt hun kunne finde på at udfordre ham. Hans ranglede, slanke krop var den diametrale modsætning af hendes mand. Naturen havde udstyret ham med en hjerne, der opvejede hans svagelige udseende, en omvandrede hjerne med arme og ben, det var sådan hun bedst kunne beskrive kokken. Hun forestillede sig,

hvordan de ville køre ud til kysten, til et lille hus, at hun ville bade, og han ville stå med et håndklæde og tage hende i sin favn.

Det var varmt, og hun havde kun et lille tagvindue, hun kunne åbne. Om dagen svedte hun, og om natten frøs hun. Jeg har altid følt at mit liv hang i en tynd tråd, at jeg ville blive blæst omkuld når som helst, tænkte Caroline og lukkede døren til campingvognen bag sig. De overmodne frugter med det kødfarvede indre var smattet ud på asfalten. Hun satte sig på stigen, man kunne høre trafikken fra hovedvejen, der førte ind til byen, en due pludrede i træet bag campingvognen, det havde regnet i nat, og tislugten var næsten væk. Hun tog en slurk af den sure vin. En ældre mand kom gående med en tom indkøbsvogn, det var Richard, ”Goddag Caroline”, sagde han, ”hvor ser du godt ud”. Han kom hen og gav hende en blomst, som han havde taget fra blomsterhandlerens spande. ”Men Richard det skulle du da ikke, er den virkelig til mig”, sagde hun og lod som om, hun duftede til den. ”Den er til byens skønneste kvinde”, sagde han og bukkede. Det er en smuk dag at dø på, ikke at hun ville dø, men hvis man nu skulle dø snart, så ville det være en smuk dag at gøre det på. Hun tænkte på den aften, kokken fulgte hende hjem.

Kirkegården som lå midt i byen, var det eneste sted, der ikke var oplyst af gadelamper. Hun sænkede farten, da de nåede indgangen. ”Vil du der ind”, spurgte han og lo lidt, og det slog hende, at han virkede utryg. ”Ja, kom”, sagde hun i et tonefald som henvendte hun sig til en tøvende hund. Han fulgte med. Det var ikke fuldstændig mørkt på kirkegården, enkelte gravlys var tændt, og måneskinnet og byens lys gjorde, at det mere virkede som skumring end nat.

”De døde vil os det godt, det er jeg er overbevist om”, sagde hun. Det var som om kirkegården havde gjort ham mundlam. Han lo lidt igen, en lille nervøs latter, der skulle dække over hans uro. I de dødes have er der altid fredfyldt, en kærlig form for tavshed hersker her, hundredvis af lyttende ører, det er bare at lægge hovedet til jorden og hviske, så har du en flok af tilhørere, der aldrig bliver trætte af at lytte, og de vil svøbe dig i tåge og kulde, hvad mere kunne du ønske dig? Hun var sikker på, at de var til stede, alle de døde, at de så de to levende, der satte sig på bænken. Vinen havde farvet deres kinder og læber, hun følte sig oplivet, som om vinen havde fået hendes kropstemperatur til at stige, som om vinen var en blodtransfusion, at det var overflod af blod i kroppen, der fik kønnet til at dunke. Hun kunne ikke huske, hvornår hun sidst havde følt sig så levende, som om han med sine berøringer filede den følelsesløse, døde hud af, så det snurrede og prikkede. Det eneste Caroline ville var at leve, men ikke på den måde hun havde levet før, det var ikke at leve, det var at holde ud, og derfor lynede hun sin frakke ned og lagde hans hånd på sit bryst, og han greb om det, og hun rørte ved hans brystkasse, hans skindjakke lugtede af saltet og tørret kød, hun spredte benene, han rørte ved hendes inderlår, hans hånd cirklede omkring det bløde, skjulte, kødfulde. Kirkegården, månen, natten, hans berøringer, hun kunne ikke huske, at hun nogensinde havde skælvet på den måde før. Hun forestillede sig, at han ville få hende til at gå i opløsning her blandt de udflydende kroppe, kønnet, der ville svulme op, muskler og fedt, der ville opløse sig under hans hænder og væsker, der ville sive ud, den overmodne frugt, kvinden i fuldt flor, oppustet og væskende,

omgivet af fluesværme, tandkødet ville bløde og tænderne falde ud, de ville lande i hans hånd og funkke som blodige perler, hendes hud ville være marmorert i gul, rød og hvid, de smaskende maddiker ville fortære hende, når han havde forladt hende, og senere: indtørringen, den lasede og læderagtig hud, håret, langt og støvet, han ville vende tilbage og stryge hendes hudlasede hænder, han ville søge og finde det gnistrende hvide skelet under kjolen som ville være dækket af jord og blade efter at have ligget i graven. Han ville begære hende som den kvinde hun havde været. Han ville slikke hendes perlemorshvide knogler, få hende til at ætse væk i nydelse, efterskælvet og dønningerne, kroppen, der i et tilbageholdt åndedræt holder op med at være, fritsvævende og stille som dalende aske.

Uden nogens nærvær begynder græsset at tale som et alt for stort kor:

At nogen står på os burde være en forbrydelse. Vi vil have blåt lys og lidt grønt for at holde på vores farve. Vi er en lunge og vi rækker tusinder af tynde tråde ud i verden og ned i den. Vores tråde er ikke bleghvide og blodige. Vi er små grønne søjler og vi lader brisen slå bølger igennem os som et symbol på velfærd.

Aries prøver at tale solen ned, at stå i en park i juli og synge. Aries vil se stjernerne falde mod forsvindingspunkter, et håb om at solen også falder. En vedligeholdende gestus. Støv i en solstråle, det eneste, der ikke spjætter. Aries ved godt, at man ikke får tilgivelse hos dem, man skyder og dræber. Aries ved, at der er håb. Det lille glimt ved munden, som en lampe, der bliver tændt idet pæren springer. Aries noterer små lysglimt i verden i en lille sort notesbog.

Francis ved godt, at alt det, der er i verden, må smuldre. Francis ved, at Francis må smuldre, og Francis ved, at der kan findes muld under neglene, og at det må forsvinde. Francis ser et stort træ. Kronen ligger på stammen, som en kat ligger, hvor den kan finde sig tilpas. Træet ville være et flot plankegulv, tænker Francis, og han tænker på forskellen på træer og plankegulve som en detalje i et katalog over små forskydninger.

Før lyset om morgenen. Aries kan godt lide at stå i byer og kigge på det kunstige lys, der siver ud ad vinduerne. Det, der den ene aften er farver, der flyder ind i hinanden som Skagerak og Kattegat ved Skagen, og den anden aften er heftigt blinkende hvidblåt lys. En dør til en natklub der åbner, og en gruppe drenge og piger vælter ud. Aries kan godt lide at se, at himlen også kan være et papir med udtværede rosa striber. At himlen også kan være flosset, før den bliver klar blå eller meleret grå.

Himlen bliver altid klar blå i de her dage. At fastholde idéen om en gråmeleret himmel er som at fastholde Aries i samtaler om stoffet omkring kroppen og kødet i den, mens solen klemmes ud over det klare blå: Solens knogler knuses af horisontlinjen hver aften.

Francis kravler ind i en stikling og ånder gennem de enkelte blade, der er spredt ud som kraner i en by i horisonten, de små lys fra dem. Francis kravler op ad stænglen til en udsigt over et hav af træbrun laminat. Hyklerisk laminat, tænker Francis.

Han drysset salt og sukker udover en monstera i et forsøg på at konservere den. Francis ved, at planter har svære vilkår for tiden. Han vil gerne tro, at salt og sukker kan konservere alt, Francis vil gerne tænke, at mennesker er ens og planter er. Som snefnug i december er ens, når de lander på vejen. De små kroppe der tegner fodspor i den. Francis ved at planter mangler lys i december og vand om sommeren. Francis længes efter et evigt efterår, vand fra himlen, små dråber foran solen og regnbuerne i horisonten. Francis ved, at efteråret er det næste, der må smuldre under solen. Francis længes efter ophobning af efterår, og længslen bliver i ham. Den folder sig ud i hele kroppen og presser mod indvoldene. Det trykker mod blæren og urinen bliver en stråle af længsel, der skyller aflejringer af sæd med sig. Fra Francis' underliv flyder sæd og urin sammen, så urinen bliver tyktflydende eller sæden gullig og kommer ud som fortyndet harpiks, der glinser mod barken på grantræet. Det eneste træ, der stadig er grønt.

Der kan være valmuer i alle usete lysninger. Alle de steder
insekterne flyver til med dens små korn. Og så stikker blomsten
hovedet ud af kornet her. Den er på udkig efter en mand, der
mangler hjælp og spørger efter det, og den vil selv være den, der
hjælper. Valmuen spejder og finder, som ræven spejder og finder
hønen og som landmanden finder gødning. Bækken risler stædigt
ved skellet. Solen har stået højt og græsset i parken står afsvedet
gult som hø og markerne. Markerne, der hvisler under knæet, nu, et
andet sted.

Aries noterer tre små lysglimt den dag. Det første noteres, da Aries sætter et stik i en tændt stikkontakt og tre små gnister springer ud i rummet. Det andet fra en pludselig spejling i en mobilskærm i et ellers mørkt rum. Det gibber hurtigt i Aries og han kigger rundt for at finde ansigtet. Det der griner. Aries kigger vedholdende på vandet i et springvand og håber på et lille glimt fra bølgerne, vand må altid indeholde bølger, tænker Aries, men så medgørlige er krusningerne ikke. De krøller overfladen. Det tredje glimt noteres sent om aftenen, hvor Aries ser et stjernes kud. Aries slår op på tegningen af stjernehimlen, som han har udarbejdet. Han sætter et kryds henover stjernen og noterer en dato: 4/7-2018, perseide, nordøst mod sydsydvest.

Skt. Laurentii sidste dage i et solbeskinnet Rom. En posefuld af guldmønter, der lyser som ildkuglen over ham. Han giver en tier til en hjemløs, tre tårer til en henrettet pave. Skt. Laurentius smiler rundt i en evig rus af velvilje, mens flammen under den rist, hvor han ligger, spytter. Giver lidt kød til de fattige. De sammenfaldne giver sig selv en slags forrådnelse efter kødet er trevlet under huden. Giver sig et rosa skær.

Aries noterer Skt. Laurentius på risten, flammerne under ham som et glimt.

Aries noterer Skt. Laurentii tårer i sin notesbog som et glimt.

Aries noterer glimt fra en guldmønt fra Skt. Laurentii pung.

Francis bryder parken op i små bidder. Francis ser til sine planter og ned til parken fra sit vindue. Tænk, alle de mænd, der går rundt og svinger deres lædertasker omkring knæene. Et hegn af træer står og bøjer sig ind over græsplænen. Græsset knaser. Francis ser en fugl lande i et træ, og da den flyver igen, føler Francis sig lettet. Den kommer tilbage med små kviste og grene i næbbet, så Francis bliver nødt til at løbe fra lejligheden og ned til træet. Francis kravler op i det, og finder to reder. Længst nede reden, hvor fuglen kravler ind og lægger kvistene i sirlige rækker, der modstår blæsten, en lille skål til det liv, den skal leve der. Længere oppe en rede, hvor solsorten, der pipper rundt i parken allerede har lagt æg. Francis piller reden fra hinanden og kyler de små æg mod jorden, hvor de spreder sig over fortovet som en fugleklat i en vandpyt. Men der er ikke nogen vandpytter, har ikke været det længe.

Aries noterer en kantarel på et bord som et glimt i sin notesbog. De tilsyneladende lavthængende skyer, der farer efter hinanden på himlen som feltet i et cykelløb. Aries henrykkes over de skyer, der i enkelte øjeblikke drukner kantarellen, før solen igen står igennem luftlagene og kantarellen begynder at skrumpe og rynke sig som en abrikos i solen. Aries kigger på sin egen hud, der sidder flot til rundt om kødet og knoglerne. Aries tænker: hvis bare jeg kunne skrælle den af, så den røde farve ikke lyver, bærer solens mærke. Hvis mit kød var mørkerødt og knoglerne kun plettede, ville jeg vise dem til alle!

Som et græsstrå er Skt. Laurentius et symbol på velfærd. Som et græsstrå i denne sommer måtte Skt. Laurentius lade sig stege ihjel på en rist som en bøf på en grill. Lidt penge til de fattige fra kirkens indkomst og så resten af pengene til risten. Skt. Laurentius: de fattiges, de forbrændtes og brandvæsenets. Lad dine tårer fylde nattehimlen som en stjernevrimmel i august.

Trærnes hymne og ekkoet synger i kanon:

Se os stå samlet, hør os risle. Som tynd plastic der knitrer i den mindste brise. Se jorden briste når vi gror en blodbøg i en park. Rødderne der deler sig som blodårer, ud mod havet og heden med får. Vi bærer fårenes uld som trøjer, som jorden bærer vores blade som en. Og stenene i høfderne bærer blåmuslinger, en blåsort trøje. Nu samler vi dem op i bølgen mod det grønne forår, åh.

På en tur i verden ser Francis en kilde af naturlig asfalt og fyldes op af skam over naturens måde at ødelægge sig selv. Olien, der siver op, forældede planter, og møder sten og sand på overfladen, stivner. Salt. Francis ser tjæresand og fotograferer det. Francis samler asfalten i en stofpose og tager det med hjem. Han svinger posen rundt over hovedet indtil bunden går ud og asfalten slynges over mod væggen og lander i sofaen med en dump lyd.

Francis forbander: Her skal du hærdes for så at forvitre. Jeg vil stå ved dig som en truende gletsjer, der smelter i den tid, du også står i. Jeg vil glide ud over dig og spredes gennem dine små udhulninger. Derindefra vil jeg modarbejde dig, sætte mig fast. Med tiden vil du smuldre.

Skt. Laurentius græder tårer af harpiks, små sole, der lyser fra hans kinder. Træer græder harpiks som små sole. Sole, der spreder sig i et mørkt rum og lyser andre planeter op. Skt. Laurentii harpiks glider ned ad væggene i et mørkt rum, en voldsom tyngdekraft mod gulvet, hvor de ikke længere kan ses. Lige foran væggen blinker noget rødt og grønt og råber: Hvad skal vi med himlen når vi har vægge!

Solen lægger sig som en kile af lys gennem havet. Som om solen var en Moses-figur. Som om det skulle redde nogen at dele vandet i to mørke kar. Kilen glimter heftigt. Aries er ikke i tvivl om, at den vil blænde, den vil køre bilerne fra broen i havet og forme en lille ø. Metal, der stikker op af havet og spejler lyset i alle sine krumninger, så det ikke bare kaster sig op igen, men kaster sig til alle sider. Aries forstår solen, der glimter i vandet, som en krigserklæring.

Francis vågner en dag med fugtige fødder og mærker, at væggen i fodenden også er fugtig. Francis tænker på kondens og at den klistrer, trækker lidt i huden. Francis piller en plakat ned fra væggen og ser et lille moslandskab på rammens træplade. Et muggent landskab vokser ud gennem væggen og ind i rammen og Francis kravler rundt i det. Francis kravler videre og efterlader slimede glimtende spor med rester af skov bag sig. Francis' kinder glimter af tårer og panden af sved. Francis kravler rundt og kløver et gulv over i to for at skabe grundlag for forskydninger. For at skabe grundlag for skarpere kanter i moslandskabet, men Francis kravler så ind i det, kravler helt ind i den porøse masse og damper ud gennem. Francis er helt tør mod det fugtige grønne mos, den brune bund, Francis kravler ned imod. Francis kravler rundt i mosset som geden i bjergene og hulerne. Jeg er sandgeden og vejen! En pludselig indsigt skælver gennem rammen og ryster Francis. Men hvordan. Hvordan kan rammen være så frodig med mos, når verden er så tør og gul. Francis vakler ud af sengen og slynger sig ned mod parken, der stadig er afsvedet, og selv mosset i dekorationen rundt om bregnen er tørret ud og knaser.

Af Skt. Laurentius tilbereder man mundvigen med løg og syrlige blomsterkranse. Man tilbereder højre overarm ved lav varme i over en time med urter og et aflagt scepter. Af låret kommer en lang rosa steg: man placerer forstørrelsesglas op mod solen i tre dage og lader kødet mørne, mens det fastholder sin farve. Af rygsøjlen laver man retter der simrer i timer, så knoglen kan knuses og marven mases op mod ganen som en endnu ikke løsnet slimklat i svælget. Skt. Laurentius på risten råber Vend mig! Jeg er færdig på den ene side. Hans blod tappes til at skylle tilgivelsen væk.

De sammenfaldne i en bevægelse ud mod et vindfang i glas.
De sammenfaldne falder sammen over flisegulvet i stuen og
plankegulvet i rummets glasfacade. De sammenfaldne lægger sig
mod gule mursten og køler sig ned. De sammenfaldne på en bænk
i skyggen. De sammenfaldne længes. De sammenfaldne løber alt,
hvad de kan, gennem sommeren, som duften af tang i bugten løber
fra stranden og ind mod befolkede områder. De sammenfaldne
længes mod nye dufte. Som efteråret. Som efteråret dufter skønt af
råd.

Skt. Laurentius græder, fordi solen står uhindret gennem ruderne i drivhusene. Skt. Laurentius græder, fordi druerne er rynkede som stoffet, han bærer om sig. Skt. Laurentius græder, fordi man ikke kan give til nogen uden at tage fra andre. Skt. Laurentius græder, fordi han træder en snegl i stykker. Skt. Laurentius græder, fordi der ikke findes nogen trøst, kun tilgivelse. Skt. Laurentius græder, fordi figentræet er gået ud og morbærtræet. Skt. Laurentius græder, fordi himlen er blank som spejlingen på søen. Skt. Laurentius græder, fordi stjernerne er stædige, fordi de ikke vil falde ned til ham som et lille håb, der blinker gennem luftlagene.

I Esbønderup og Herlev, Hammershus. Bryndum og Firenze, Nidarholm, Utstein. Byerne der bærer perseiderne over sig i august som en hilsen. De små haler på himlen. Skt. Laurentii kirke i Kerteminde. Laurentius græder i hele Europa.

jeg forsøger stadig at vende mig mod bygningerne. på teshima, japan, fik en hvid mur mig til at græde. det havde noget at gøre med den matte overflade, krumningen på kalken. på gulvet indenfor løb damp over beton og ramte anden damp. jeg tænker, alt handler om kontinuitet, indimellem tilfældigheder. på de mindre arealer kræves ikke så meget. tingene kommer af sig selv, man følger lysets akse. rundt omkring bygningen lå rismarker i et smørgult lys: alt ved en lille dunet påskekylling. jeg ku ik bære stedet med mig hjem, selvom det så sådan ud fra færgens vinkel (øens runde form på afstand, jeg bredte et hylster rundt omkring med min pege- og tommelfinger). en rød kat kom hen til mig. vi delte en sushirulle fra 7-eleven, så fulgte katten efter mig, jeg forlod den. senere sad jeg ved naoshimas kyst med bare bølgerne, en kegleformet ø og solen i horisonten. landskabet talte på en anden måde, flydende. nogle steder i verden kan man ikke se solen på himlen, det skyldes smog. i kina tager man fx op på bjergene for at tage selfies med solen. jeg tænker, man må tage vare på moren. i japan er tegnet for papir det samme som tegnet for ånd, 'kami' (神), papiret er helligt: det hænger i hvide, rene strimler foran templernes facader, vimpler i vinden. vinden tager indimellem fat og får det tynde papir til at dreje rundt om sig selv, en uro. ved tsukiji fiskemarked, tokyo, stod et tempel presset sammen mellem fiskebutikkerne, den dag var boderne lukkede, brudte facader med farvede reklamer. der lå en særlig stilhed over templet den dag, det vajede alene foran havnen.

i japanske skriftsystemer findes en sammenhæng mellem billedet og tegnet. tegnet for *seno*, japanske badehuse, betyder ”varmt vand”. tegnet ligner en dampende bønne. vandets varme bliver på den

måde visuel. i piktogrammet kommer billedet før ordet. bevægelsen begynder med øjet. vandet er øjets objekt. i de varme bade falder hjertet ligesom nedad, bevæger sig langsomt under brystkassen ligesom blikket, der famler som hånden efter kanten, blodtrykket, der vælter og kroppen, der bukkes under for vandet. jeg førte studier over kroppens reaktioner. i landet har bjergene deres egen plads, hvert træ, en appelsin, man beder bordbøn for fisken, folder hænderne foran måltidet. på en gård i ayagawa, shikoku, varmede vi vores ben ved varmesystemet under det lave spisebord, mens januar var kølig udenfor, et silkeslør over markerne fra vinduets glas. om morgenen vågnede vi før hanen: indsamlede æg, jordskok, kinesisk radise til langtidskogt suppe. vi gik ture med tre hunde, der boede i et skur foran huset. de halsede afsted mod gederne, armene prøvede at følge med bomuldssnorene, der bandt dem. på det tidspunkt voksede dagene ind i sig selv, jeg lod kroppen være en krop imellem bambus, der stod gemt i en masse bag et hus.

i de japanske skove vokser svampe i grøfterne, under løv, de passer ind i en hånds areal. nogle svampe samler sig i hekseringe, der omringer et større område. i yufuin, kyushu, pakkede jeg shiitakesvampe på en svampefarm i bjergene, landskabet var både markfarvet og mørkt. på fabrikken ankom svampene i store sammenpressede klodser, vi arbejdede med hænderne som et rullebånd, vi blev en fremadskridende mekanisme. to hænder løftede dem først op fra sække, andre hænder bar dem op på bordet, to andre hænder skar plastikhylstret, som omringede svampemassen, over med et glat knivskaft. jeg bredte blå elastikbånd omkring formene, på den måde holdt elastikkerne sammen på shiitakesvampene. vi udførte

arbejdet i en rytme. derefter anbragte vi samlingerne i andre hænder, som placerede samlingerne på metalstativer, der blev rullet ind i større rum ved siden af. her står shiitakesvampene i op til et halvt år, hvor de vokser i næringsstoffet og reproducerer sig selv. man angiver udløbsdatoer på klistermærker, som man hænger på formene, på den måde værner om dem: en omsorg for væksten. i et andet lokale sorterede arbejdere svampene hver for sig, adskilte frugthovederne fra spolerne med småt metalværktøj, lagde lamellerne i hvide æsker. herfra blev svampene sendt til kunder, butikker, markeder, den slags. i rummene stod en tyk lugt af humus. jeg ville kalde den for jordslået, resterne af dødt, organisk materiale.

samme lugt beskrives i japanske digte som lugten af efterår, skriver antropologen anna lowenhaupt tsing om den japanske matsutakesvamp i bogen *the mushroom at the end of the world*. tsing bruger matsutakesvampen som billede på kapitalismens destruktion af naturlige økosystemer. da hiroshima blev ødelagt af en atombombe i 1945 var den første levende ting, som voksede ud af det sprængte landskab, efter sigende en matsutakesvamp. arten er vild og bor i menneskeforstyrrede skove, hvor de hjælper skovene med at gro i ødelagte områder. på den måde sameksisterer svampen med andre arter. man kan ikke længere adskille naturens og menneskets hænder. anna tsing anvender begrebet ”patchy” til at beskrive, hvordan der findes overlap mellem menneskelig destruktion og andre arters tilpasningsevne. mennesket gror ind i naturen, plastik gror ind i træer, materialerne indoptager hinanden og bliver på den måde til en ny krop, arret væv. tsing taler om en tredje natur: dén, der overlever på trods af kapitalismens transformation, som vokser

ud af den midlertidige polyfoni. svampen vokser ind i menneskets ruiner. ruinen bliver vores kollektive hjem. i forladte områder fødes nye organismer, små, jordslåede kroppe: under skovbunde forlænger svampespoler sig i et fugtigt netværk af rødder og fedt, spolerne binder jordminerale. legemeerne suger fugt længe før de bliver til paddehatte over jorden. ligesom rotter, vaskebjørne og kakerlakker, vokser svampen i ødelagte miljøer, som mennesket har skabt. matsutakesvampen dukkede op i japan i det 18. århundrede i byerne nara og kyoto fra afskovede bjerge, hvor man byggede templer og jernhegn. i nara vokser byen ind i skovene og skovene ind i byen, rådyr løber rundt og spiser turistens deer-cookies, bygninger bugter sig som mønster mellem det grønne løv. jeg for vild mellem husene: i alle skove findes en særlig ro, som man kan trykke sig ind mod, et hulrum væk fra byerne. at mennesket forstyrrede økosystemet, tillod arten tricholoma matsutake at udvikle sig. i horisonterne løfter skovene sig over landskabet.

matsutakesvampens vært er typisk det røde fyrretræ (pinus densiflora), som spirer i sollys og ernærer sig af mineralsk jord, der er blevet dannet efter menneskelig afskovning på fx bjergsider: når japanske skove på et senere tidspunkt igen kan gro uden menneskelig indblanding, vil bredbladede træer overskygge det røde fyrretræ og forebygge dets spiren. da fyrretræet spredte sig som følge af afskovningen i 70'erne, blev matsutakesvampen en værdifuld gave, der blev givet fra hånd til hånd i små, dekorerede æsker. skovområder blev fældet til fordel for beplantning, benzin erstattede brænde, skrænter dækket af svampen, der skyggede for det røde fyrretræ, som blev dræbt af invasive spoleorm. spoleormen

graver sig ind i træets bark, ind i træstammen, tynde, aflange sår. i ruinerede områder voksede en ny flerartsetnografi frem, fx i tjernoby i 1986, hvor atomkraftværkets eksplosion udledte radioaktive stråler. strålerne trængte ind i jorden, ned i rodnettet. i jorden vokser svampen som en invasiv parasit, lille barn, længden fra mycelit til frugt: senere muterede legemer rundt i jorden, grå handskeblomster, man kan samle.

i hiroschima vandrede jeg rundt i atombombens efterladenskaber, brede labyrintsystemer af beton. alt skinnede rent, neonskilte, møntvaskerier, butikker, der erstattede andre butikker. ind i mellem kunne man vaske sin krop i sentoerne, smøre sig ind i sæbe og varmt vand. til aftensmad spiste jeg okonomiyaki. hvert præfektur i japan har sin egen version af retten, som er en form for japansk kål-omelet stegt i olie på en stegeplade. kål blandes med råt æg og andre grøntsager. man spreder en sovs ud over af ketchup, østerssovs og honning. overfladen dækkes med mayonnaise og tørret fiskeskæl. hiroschimas okonomiyaki består dels af kål, dels af tynde nudler. jeg sad ved bordet, der bredte sig langs køkkenet på en hjørnerestaurant, fulgte kokkene, der arbejdede med en særlig ro. efter forlod jeg stedet, bevægede mig langs tomme sidegader, kældre, fulgte de store kryds.

om morgenen: rundt omkring stod små plantede blomsterbede med skiltene 'peace with nature', mellem dem gravsteder og mindesmærker. lyset faldt blødt ned henover hiroschima dome. jeg gik mellem de sprængte bygninger, sølvgrå, på det tidspunkt stod dagen som det første forår: guldlys, der lå henover ansigter. ansigterne trak luft ind gennem runde læber foran 'memorial center'. indenfor stod

atomofrenes efterladte ejendele. der var placeret brændt børnetøj i glasmontrer, slør, en lyseblå kjole med hvide bellis, hvor blodstænk dækkede bryststykket, store brandhuller delte kjolestoffet i flossede trevler. på skiltet læste øjnene, at det havde tilhørt en ung kvinde. da atombomben ramte, havde hun gravet sig ud af ruinerne under sit sammenstyrtede hus, kravlet frem imod sine familiemedlemmer. da hun endelig ankom døde hun. længere væk: en flaske, man ku røre ved, en arret overflade, smeltet grønt glas, der var presset sammen om sig selv. et udstillet armbåndsurs var stoppet ved tidspunktet 8:15. også en drengs skoleuniform var samlet fra løsdeler til et helt sæt, lærredssko, lyse bukser, en hørskjorte og resterne af en kasket. drengens far havde senere fundet ham ved en flodbred, båret ham hjem. den omsorg, der ligger i et par arme. vildgræsset stod sort rundt om floden, det kom først igen senere. uden for museet løftede en damp sig over parken, bænkesættene, hvor personer sad og delte samtaler, flere sad imellem træstammerne alene, man bad foran mindesmærket, bukkede ryggen, et n. i læderjakkens brystlomme fandt jeg et æg. jeg skrællede skallen med neglene. i munden sprængte den gule blomme, sivede ud over tungen. indimellem bliver man mindet om, man også har tænder, en hud, der ånder selv. porcelæn er materiale, man kan samle på, placere på hylder som pynt. indimellem taber en hånd samlinger over et gulv, linoleum fx, det splintrer blanke skår, der danner et landskab. der findes en måde, alt kan væve sig selv sammen på, også i flyet, strålen fra fartøjet, der udgår over himlen. indimellem slår man noget ihjel, et insekt fx, al den kuldioxid, man spilder ud over landjorden. jeg filer neglene rene for svamp. under tåneglene danner sig hvid, tørt hud. jeg kan

trække huden ud under neglen. det er hårdt. neglen er blevet gullig i ydersiderne, hvid inderst. den har ændret sig over tid, langsomt, råd, kroppen er også en parasit.

ADDENDA

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 5 - 2019

REDAKTION

Hedvig Tygstrup Greiffenberg

Victor B. Chakravarty

Danni Storm

LAYOUT

Danni Storm

ISSN: 2445-5547

ISBN: 978-87-998284-4-9

© Addenda og forfatterne

Udgivet med støtte fra
STATENS KUNSTFOND

